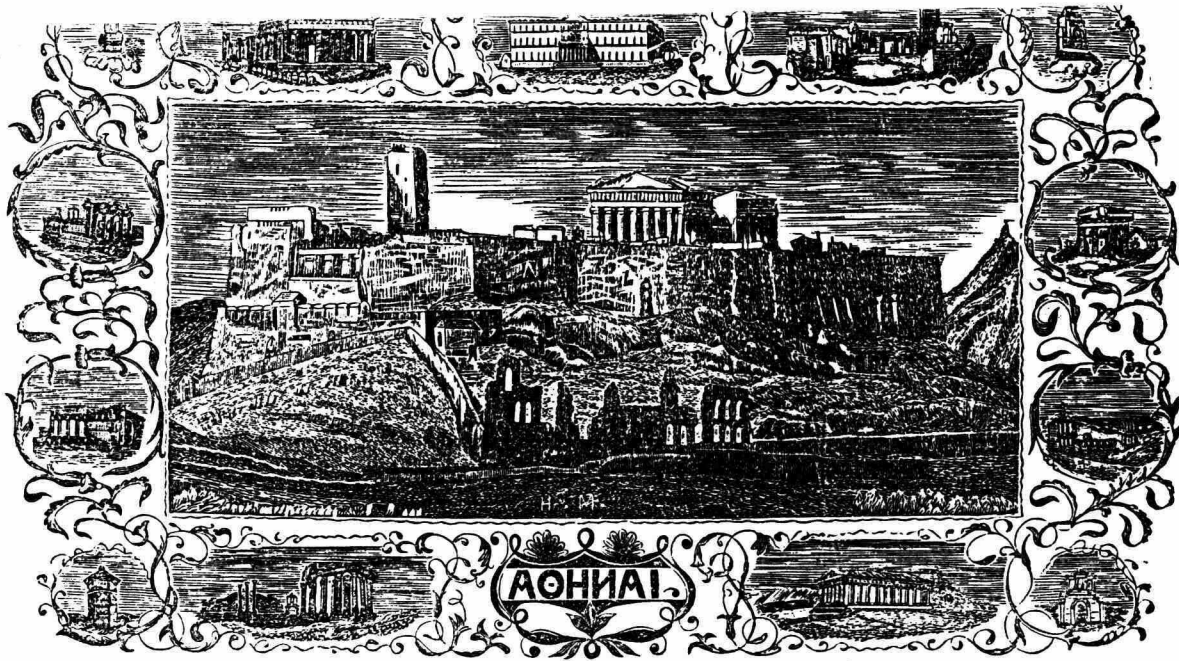

Η ΕΥΤΕΡΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Μ Ε

Φυλλάδ. 39.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑ.

Τόμος Β'.

Εκδίδεται δις τοῦ μηνός.

Ἐρ Ἀθήραις, τὴν 1 Ἀπριλίον 1849.

ΤΕΤΡΑΜΗΝΟΣ ΔΙΑΜΟΝΗ ΕΙΣ ΚΑΛΛΙΦΟΡΝΙΑΝ.

Εκ τοῦ ἡμερολογίου τοῦ Κ. Τυροῦτιτ Βρυῦκς.

(Συνέχεια εἰς φυλλάδ. 38.)

« Κυριακή, 2 ἰουλίου. — Χθές, κατὰ τὴν γενομένην ἀπόφασιν ἀνεχωρήσαμεν ἀπὸ τὰ ὄρυγματα τῶν Μορμόνων, καὶ ἤρχισαμεν νὰ προσαναβαίνωμεν τὸν ποταμὸν τῶν Ἀμερικανῶν. Τὴν πέμπτην τὸ ἑσπέρας ἀπεφασίσαμεν τοῦτο, καὶ τὴν ἐπαύριον τὸ πρωὶ ἤρχισα νὰ περιέρχωμαι τὰς σκιάς μετὰ τοῦ Βραδλέη διὰ νὰ πωλήσωμεν τὰς σκάφας μας. Ἡ διαπραγματεύσεις δὲν ἦτον δύσκολος, διότι πανταχόθεν εἰχομεν προσφοράς· καὶ μάλιστα ἐπειδὴ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἐπέκειντο μέχρις ὀχληρότητος εἰς ἡμᾶς διὰ νὰ προτιμηθῶσι· μᾶς ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ τὰς δημοπρατήσωμεν. Τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν εἶχον ἀρκετὸν θάρρος διὰ ν' ἀναλάβω τὰ ἔργα τοῦ κήρυκος ὁ Βραδλέης λοιπόν, ἀναβὰς εἰς μίαν ἀπὸ τὰς σκάφας, ἤρχισεν αὐτὸς νὰ προσκαλῇ τοὺς κυρίους ὑπερθεματιστάς. Ἡ ἰδέα ἦτον ἐπιτυχεστέρα διότι ἡ ἀνωτάτη τιμὴ ἥτις μᾶς

εἶχε δοθῇ πρὶν διὰ τὴν μεγαλητέραν ἀπὸ τὰς δύο σκάφας ἦτον 848 φράγκων. Ἀλλ' ὁ Βραδλέης διὰ τῶν δημιουργῶν καὶ τῶν ἀστείων του τὴν ἀνεβίβασε πολὺ περισσότερον. Ἐπαινέσας τὴν μηχανὴν του μὲ ἀνεξάντλητον φλυαρίαν, α μάρθετε, ἀνέκραξε τέλος, ὅτι ἡ σκάφη αὕτη εἶναι ἐκείνη, αὕτη ἐκείνη εἰς ἣν ἐμελλε νὰ ῥιφθῇ τὸ τεμάχιον τῶν δύο ὀγγίων καὶ τριῶν τετάρτων, ὅταν παρατηρήθῃ ὑπὸ τοῦ εὐδαίμονος χρυσωρύχου, τοῦ ἐνταῦθα δεξιῶς ἐμοῦ παρισταμένου κυρίου τούτου, καὶ κατὰ τοὺς ἐξαισίους νόμους τῶν θαυμασίων τούτων καταστημάτων ἐγινε νόμιμος ἰδιοκτησία του! » Ὅλοι ἤρμισαν νὰ γελῶσι, καὶ, τὸ καλῆτερον, νὰ ὑπερθεματίζωσιν, ὥστε ἡ μηχανὴ ἐπωλήθη 135 τάλληρα πληρωτέα εἰς χρυσόκονιν, πρὸς 14 τάλληρα τὴν ὀγγίαν, καὶ μ' ἐκπτώσιν 10 0/0 ἂν ὁ ἀγοραστὴς ἐπληρῶνεν εἰς νόμισμα ἀργυροῦν. Ἡ δὲ ἄλλη σκάφη κατεκυρώθη διὰ 180 τάλληρα, ὥστε εἰσεπράξαμεν 375 τάλληρα (1987 φρ.), τὰ ὅποια μᾶς ἐπληρώθησαν εἰς χρυσόκονιν.

« Ἡ ὁδὸς μας ἔπρεπε νὰ διέλθῃ ἐμπρὸς τοῦ μύλου ὅπου ἀνεκαλυφθῇ κατ' ἀρχὰς ὁ χρυσός, καὶ σκοπὸν εἰχομεν νὰ ἐπιτεκεθῶμεν τὸ τόσον περίργον τοῦτο μέρος. Εἶχομεν δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενεῖς, ὅταν κρότος πυροβόλου ἀντήχησεν αἰρνης εἰς τὴν ἀκοάς μας, καὶ εἶδομεν ἐξερχόμενον τοῦ δάσους ὄνθρωπον

φέροντα περισκελίδας λευκάς, υποδήματα από δέρμα
δορκάδος, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχοντα μέγαν μεξικα-
νικὸν *Σομβρέρον*, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ πυροβόλον
του. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτον ὁ Κ. Μαρσάλ, σύντρο-
φος τοῦ Κ. Σούτερ, ὅστις περιήρχετο κυνηγῶν συγ-
χρόνως καὶ ἐπιθεωρῶν πεντήκοντα ἢ εξήκοντα ἰνδοὺς,
οἵτινες ἤργαζοντο ἀκόμη δι' αὐτὸν, πληρωνόμενοι
δι' ἐμπορευμάτων καὶ οἰνοπνεύματος, εἰς οὗ τὴν πόσιν
εἰσὶν ὅλως ἐκδοτοὶ οἱ δυστυχεῖς οὗτοι. Ὀλίγον περαι-
τέρω ἄλλοι ἐκατὸν ἰνδοὶ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον
καὶ αὐτοὶ πληρωνόμενοι, ἤργαζοντο διὰ τὸν λοχαγόν.

Ὁ Κ. Μαρσάλ.

α 3 Ιουλίου. — Ἐκλέξαντες θέσιν ἥτις φαίνεται
παταγωγική, ἐν μέσῳ ἀποτόμου χαράδρας, μετακο-
μίσσαμεν εἰς αὐτὴν τὰ ἰνδικὰ καλάθια ὅσα εἰχομεν
ἀγοράσει εἰς τὸ φρούριον Σούτερ, καὶ πληροῦντες
αὐτὰ χώματος, τὰ κρεμῶμεν διὰ σχοινίων κατα-
σκευασθέντων ὑφ' ἡμῶν, εἰς ξύλα τὰ ὅποια ἐκόψαμεν
ἀπὸ τὰ πλησιέστερα δένδρα. Ἐπειτα δὲ τὰ φέρομεν
εἰς τὸν ποταμὸν, ὅστις ἀπέχει ὀλίγον. καὶ πλύνομεν
τὸ ὄρυκτον κατὰ τὴν ἀρχαίαν μέθοδον. Σήμερον
εἴμεθα ἐπιτυχέστατοι, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργα-
σίας ἡμῶν ὑπῆρξε πολὺ ἀφθονώτερον ἀφ' ὅ, τι ἐδύ-
νατο νὰ εἶναι εἰς τὰ ὄρυγματα τῶν *Μορμόνων*. Ἡ
γῆ ἐδῶ εἶναι πολὺ πλέον χρυσοῦχος, ἀλλὰ πολὺς εἶναι
καὶ ὁ κάματος καὶ ἡ χρονοτριβὴ τῆς μετακομίσεως
μέχρι τοῦ ποταμοῦ. Τὸ κατ' ἐμὲ τὸσον ἀπηύδησα,
ὥστε μόλις ἀπεφάσισα ν' ἀνοίξω ἀπὸψε τὸ ἡμερο-
λόγιόν μου καὶ νὰ προσθέσω τὴν μικρὰν ταύτην ση-
μείωσιν.

α 4. Ιουλίου. — Σήμερον τὸ πρῶτ', ἐν ᾧ ἐμέλλομεν
νὰ μεταφέρωμεν εἰς τὸν ποταμὸν τὰ καλάθια πλήρη
χώματος, ὁ Λακόσος μᾶς ἀπεύθυνε τὴν ἐξῆς ἐρώ-
τησιν. «Διατί οἱ ἵπποι μας ζῶσιν ὡς κύριοι, ἐνῶ οἱ
κύριοι ἐργάζονται ὡς ἵπποι;» Ὅλοι ἐγελάσαμεν,
ἐκπληκτοί μενοι πῶς κάνεις δὲν τὸ ἐστοχάσθη, καὶ
μετ' ὀλίγον οἱ ἵπποι μας διευθύνθησαν πρὸς τὸν πο-
ταμὸν, φέροντες τὰ φορτία ἡμῶν.

α Μετὰ τὴν μεσημβρίαν οἱ πλείστοι τῶν ἐνταῦθα
χρυσωρύχων ἐπανηγήρυσαν τὴν ἐπέτειον ἡμέραν τῆς
ἀνεξαρτησίας τῆς Συμπολιτείας· εἰς αὐτοσχέδιον τε-
λετὴν ἐβάλλυσαν ἄσματα καὶ ἐγίναν προποσείεις, καὶ
ὁ Βραδλέης ἐδημηγόρησε, καὶ παρὰ πᾶσαν συνθήειάν
του, ἐδαψίλευσεν ἐπαίνους εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἀγγλους
καὶ εἰς τὴν μητρόπολιν.

α Οὐέβερς-Κρήκ, 6 Ιουλίου. — Ἡ πείρα τινῶν
ἡμερῶν πλησίον τοῦ μύλου μᾶς ἐδίδαξεν ὅτι ἡ μετα-
φορὰ τοῦ χώματος εἰς τὸν ποταμὸν ἦτον ἐπιπόνος
καὶ μακρά· δι' ὃ ἀπεφασίσαμεν νὰ ζητήσωμεν θέσιν
κατάλληλοτέραν. Ἀφ' οὗτο εὐρήσκατο ὁ χρυσὸς εἰς
ἡκούσαμεν ὅτι ἀφθονώτερος εὐρίσκατο ὁ χρυσὸς εἰς
Οὐέβερς Κρήκ, ὥς ἀπεφασίσαμεν νὰ δοκιμάσωμεν
καὶ αὐτὴν τὴν θέσιν. Οὐέβερς-Κρήκ δὲ ὀνομάζεται
μικρὸς ῥυαξ, ὁμοῦρος τοῦ *Ἀμερικανικοῦ Δικρά-*
ου ἢ *πιταμοῦ τῶν Ἀμερικανῶν* (διότι ἔχει καὶ τὰ
δύο ὀνόματα), καὶ βορειότερος αὐτοῦ. Ἀνεχώρησαμεν
λοιπὸν τὸ πρῶτ', καὶ τὸ ἑσπέρας εἴμεθα εἰς τὸν πρὸς
ὄρον μας, ἀπαντήσαντες πανταχοῦ ἀνθρώπους ἐρ-
γάζομενους καὶ σκηνὰς πεπηγμένας. Σήμερον ἡγέρ-
θημεν ἐνωρίς, καὶ ἤρχισαμεν ἀμέσως ζητοῦντες θέσιν
κατάλληλον διὰ τὰς ἐργασίας. Ζητήσαντες δὲ ἐπὶ
μίαν ὥραν καὶ ἐπέκεινα, ἀπεφασίσαμεν τέλος νὰ δοκι-
μάσωμεν εἰς μέρος ἀπέχον δεκαπέντε μίλια τῆς ἐκ-
βολῆς τοῦ Οὐέβερς-Κρήκ εἰς τὸν ποταμὸν τῶν Ἀμε-
ρικανῶν. Καὶ ἐδῶ ὑπῆρχεν ἤδη ὁλόκληρον στρατό-
πεδον, ὅχι μὲν ὅσον τὸ εἰς τὰ ὄρυγματα τῶν *Μορ-*
μόνων, ἀλλ' ὅμως πολυάνθρωπον καὶ αὐτὸ, καὶ μά-
λιστα οἱ ἰνδοὶ εἰσὶν οἱ πολυπληθέστεροι. Οἱ μὲν ἤρ-
γάζοντο ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, οἱ δὲ πλείστοι εἰς τὰς
χαράδρας τὰς κατερχομένας ἐκ τῶν ὀρέων· καὶ οἱ
μὲν πρῶτοι ἦσαν ἐπιτυχέστεροι ὡς πρὸς τὴν ποσό-
τητα, οἱ δὲ ὡς πρὸς τὴν ποιότητα καὶ τὸ μέγεθος
τῶν τεμαχίων. Ἐμάθομεν δὲ ὅτι εἰσὶ μὲν αἱ χαρμά-
δες τοῦ ὄρους πλούσιαι, ἀλλ' ὅτι εὐκολωτέρα καὶ
βεβαιότερα εἶναι ἡ ἐργασία εἰς τὴν κοίτην τοῦ πο-
ταμοῦ. Εἰς τὸ ὄρος ἐνίστα εὐρίσκονται τεμάχια
πολλῶν ὀγγίων, ἀλλὰ πολλάκις ὥραι πολλαὶ παρέρ-
χονται χωρὶς νὰ εὕρεθῇ τίποτε, ἐν ᾧ εἰς τὴν κοίτην
τοῦ ποταμοῦ βεβαίως συλλέγεται μία ὀγγία καὶ
περισσότερον καθ' ἡμέραν. Διὰ τοὺς λόγους τούτους
ἐπροτιμήσαμεν νὰ ἐργασθῶμεν ἐντὸς τοῦ ὕδατος, καὶ
πρὸ παντὸς ἄλλου ἐφροντίσαμεν νὰ κατασκευάσωμεν
σκάφας. Εἰς ἕν εἶδος ἐργαστηρίου ἐδῶ ὑπάρχοντος
εὗρομεν σανίδας, ἀλλὰ μᾶς ἐζήτησαν τιμὰς τὸσον
ὑπερβολικὰς, ὥστε δὲν ἠθελήσαμεν νὰ συγκατανεύ-
σωμεν εἰς αὐτάς. Εἰζήτησαμεν λοιπὸν τὰ ξύλα ὧν
εἰχομεν ἀνάγκην εἰς τὸ παρακείμενον δάσος, κα-
βοηθούμενοι ἀπὸ ξυλουργόν τινα πλοίου, νέον εὐγενέ-
στατον τοὺς τρόπους καὶ ὑποχρεωτικώτατον,
ὅστις εἶχε τὴν διάκρισιν νὰ μᾶς ζητήσῃ διὰ μίας

ἡμέρας ἐργασίαν μόνον 30 τάλληρα (195 φρ.), ἐπε-
τύχομεν ἄριστα. Καὶ ἡργάσθημεν μὲν ἐπιπόνως,
διότι ὁ καύσων εἶναι πολὺ ἐπαισιητότερος ἐδῶ παρὰ
εἰς τὸ παραθαλάσιον, ἀλλ' ὅμως ἐπετύχομεν.

α 8 ἰουλίου. — Ἐν ᾧ ἀνεπαυόμεθα ἐπὶ μίαν σιγμὴν
μετὰ τὴν μεσημβρίαν, εἶδαμεν αἴφνης μεγάλην ταρα-
χὴν εἰς τὸ στρατόπεδον· ὅλοι ἐξήρχοντο τῶν σκηνῶν
των, ἐλάλουν τοὺς γείτονάς των, καὶ τρέχοντες περι-
στοίχουν ἱππέας τινάς. Πορευθέντες εἰς τὸ μέρος
ἐκεῖνο καὶ ἡμεῖς, ὁ Βραδλῆς καὶ ἐγὼ, εὗρομεν ὅτι
ἦτον ὁ συνταγματάρχης Μάσων, ἐρχόμενος μετὰ τοῦ
ὑπασπιστοῦ καὶ τῆς συ. οὐδαίης του νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ
μεταλλεῖα διὰ ν' ἀναφέρῃ εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Βα-
σιλικῆς. Ὁ συνταγματάρχης προσεφέρθη χαριέ-
στατα πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ μᾶς δώσῃ θάρρος
πολὺ. Ὁ Βραδλῆς ἀνέλαβε νὰ τὸν περιφέρῃ εἰς ὅλα
τὰ σκηνώματα τοῦ Οὐδέερς-Κρήκ. Ὅταν δ' ἐπέστρεψε,
μᾶς εἶπεν ὅτι αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ὁ συνταγ-
ματάρχης ἐπέστρεψεν εἰς τὸ φρούριον Σούτερ. Λαβὼν
με δὲ κατὰ μέρος ὁ Βραδλῆς μὲ ἠρώτησεν ἂν δὲν ἐνό-
μιζον ὅτι ἦτον καλὴ ἡ εὐκαιρία ἐκείνη ὅπως πέμψω-
μεν ὅσον χρυσὸν εἴχομεν πρὸς τὸν λοχαγὸν Σούτερ,
ὅστις ἀντὶ μικρᾶς ἀντιμισθίας ἤθελε τὸν μεταδιδᾷσει
εἰς ἔμπορόν τινα τῆς Μοντερέης· διότι ἡ ποσότης ἦν
εἴχομεν συλλέξει εἶχεν ἀρχίσει νὰ γίνηται μεγάλη,
καὶ εἴχομεν φόβους ἀδιακόπους μὴ μᾶς συμβῇ τι
δυστύχημα. — Ἰδοὺ ἡ ὥρα, εἶπεν ὁ Βραδλῆς, νὰ ἐξα-
σφαλίσωμεν ὅτι ἐκερδίσαμεν· — καὶ ἐπρόσθεσεν ὅτι
ἐγνώριζε τὸν συνταγματάρχην Μάσωνα, ὅτι εἶχεν
ὑπηρετήσῃ ὑπ' αὐτὸν, ὥστε, ἂν ἡ πρότασίς του ἐνε-
κρίνετο, ἦτον πρόθυμος νὰ φέρῃ ὁ ἴδιος τοὺς θησαυ-
ροὺς μας πρὸς αὐτόν.

α Ἡ πρότασις αὕτη ἐφάνη ὅχι παράλογος· καὶ
προσέτι ὁ συνταγματάρχης ἐρωτήθη, ἀπεκρίθη ὅτι
ἐδέχετο προθυμῶς τοῦ Βραδλῆ τὴν συνοδείαν. Συν-
κλήθοντες ἐπομένως, καὶ σταθμίσαντες ὅσον χρυσὸν
εἴχομεν, εὗρομεν 27 λίτρας καὶ ὀκτὼ ὀγγίαις, ἥτοι
24,580 φρ. συναχθέντα ὑπὸ ἐξ ἀνθρώπων ἐντὸς 20
ἡμερῶν ἐργασίαν. Ὁ Βραδλῆς μᾶς ἔδωκεν ἀπο-
δεικτικὸν παραλαβῆς, καὶ μᾶς ὑπεσχέθη νὰ μᾶς φέρῃ
ἄλλο ἀπὸ τὸν λοχαγὸν Σούτερ. Ὁ θησαυρὸς ἐκλείσθη
ἔπειτα εἰς δερματίνην θήκην, ἐδόθη ὅτῳ ἐνεδέχετο
στερεώτερον εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ ἀρίστου τῶν ἵππων
ἡμῶν, καὶ ὁ Βραδλῆς ὀπλισθεὶς μὲ πυροβόλα καὶ
πιστόλια, καὶ σύρων τὸν ἵππον κατόπιν του, συνώ-
δευσε τὴν ἐσπέραν τὸν συνταγματάρχην.

α Τετάρτη, 2 ἰουλίου. — Αἱ σκάφαι μας ἐτελείω-
σαν ἐξώρας τὸ σάββατον τὸ ἐσπέρας, καὶ ἐπομένως
ἀνεβάλομεν τὴν ἐργασίαν διὰ προχθὲς τὴν δευτέραν.
Ἐπὶ δὲ τῆς ἀναπαύσεως τῆς κυριακῆς περιήλθον τῶν
γειτόνων μας τὰς σκηνάς, καὶ εἶδα πολλοὺς πυρέσ-
σαντας ἐκ τῶν χρυσαυρῶν, ὅπερ ποσῶς δὲν μ' ἐξε-
πλήξε, διότι ἡ κακὴ τῶν τροφῆ, ἡ θερμὴ τοῦ ἡλίου,
ἡ ὑγρασία τῆς νυκτὸς ἀκούσιν ὅπως παράξωσι δεινὰς
ἀσθενείας. Τὴν δευτέραν ἡργίσσαμεν πάλιν τὰς ἐρ-
γασίας, ἐξορύττοντες, σκάπτοντες, πτυαρίζοντες,
πληροῦντες καὶ κινεῖντες τὰς σκάφας. Τὸ ἀποτέ-
λεσμα δ' ὑπῆρξεν οὐκ εὐκαταφρόνητον, ἐννέα ὀγγίαι
διὰ τὴν μίαν μηχανὴν, 7 1/2 διὰ τὴν ἄλλην, ἥτοι
1346 φρ. 20,00 διὰ τὰς δύο. Τὴν αὐτὴν πρωΐαν

ἐπέστρεψεν ὁ Βραδλῆς ἀπὸ τοῦ λοχαγοῦ Σούτερ,
διαθεὶς τὰ πάντα πρὸς εὐχαρίστησίν μας. Τὴν ἐσπέραν
ἦλθεν εἰς ἀνθρώπος εἰς τὴν σκηνὴν μας· ἐρωτῶν ἂν
ἔχομεν ἱατρικὰ νὰ τῷ πωλήσωμεν. Τῷ ἀπεκρίθη δὲ
ὅτι εἶμαι ἱατρός, καὶ τὸν ἐρώτησα περὶ τῆς ἀσθενείας
του. Εἶχε δὲ διαλείποντα πυρετὸν, καὶ τῷ ἔδωκα
κινίνον, παραγγείλας εἰς αὐτὸν νὰ μὴ ἀμελῇται,
καὶ νὰ μείνῃ ἐπὶ τινά καιρὸν ἥσυχος. Καὶ ὅμως τὸν
εἶδα τὴν ἐπαύριον εἰς τὰς διαλήψεις τοῦ παροξυσμοῦ
ἐργαζόμενον μὲ ὅσον ζῆλον καὶ οἱ λοιποὶ. Μετ' οὗ
πολὺ διεδόθη ἡ φήμη ὅτι ὑπάρχει εἰς τὸ στρατό-
πεδον ἱατρός, καὶ τώρα προσκλινοῦμαι πανταχόθεν,
διότι μέγας εἶναι τῶν ἀσθενούντων ὁ ἀριθμὸς. Ἡ ἐν-
ασχόλησις αὕτη εἶναι πολὺ ἐπωφελεστέρα καὶ ὀλι-
γώτερον ἐπιπόνος ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς σκάφης.
Κατὰ δυστυχίαν ὅμως οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουσιν
ἀνάγκην ὅχι μόνον συμβουλῶν, ἀλλὰ καὶ ἱατρικῶν·
ἐγὼ δὲ δὲν δύναμαι νὰ τοῖς παραχωρήσω τὴν μικρὰν
ποσότητα ἣν ἔχω διὰ τὴν ἡμετέραν κοινότητα· ὥστε
ἂν ἀναγκασθῶ νὰ ἐγκαταλείψω ἐντελῶς τὴν ἱατρικὴν
ἂν δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἀσκήσω χωρὶς ἱατρικῶν.

Ὁ καιρὸς εἶναι πάντοτε πνιγηρῶς θερμὸς. Μεταξὺ
τῶν χρυσαυρῶν ὅσοι ἐργάζονται παρὰ τὸν ποταμὸν,
ἐκτεθειμένοι εἰς ὅλον τὸν καύσωνα, πολλοὶ ἔγινον
θύματα τῆς ἐπιπόνου τῶν ἐργασίας, καὶ ἡ δυσεν-
τερία, τῆς κακῆς τροφῆς συνέπεια, ἤρχισε καὶ αὕτη
νὰ δεκατίζη τοὺς ἐργάτας. Ἡ θέσις μας δὲν εἶναι
πολὺ εὐάρεστος.

α Σάββατον, 15 ἰουλίου. — Ἐμισθώσαμεν τινὰς
Ἰνδοὺς, οἵτινες ἐργάζονται δι' ἡμᾶς εἰς τὰς χαράδρας.
Εἰσὶ δὲ αὐτοὶ τῆς φυλῆς τῶν Ὀρεων, εἶναι πτωχοί-
τατοι, καὶ φαίνονται ἡμιθνηεῖς τῆς πενήνης. Τοῖς
δίδομεν δὲ εἰς ἀντιμισθίαν τροφὰς καὶ οἶνον πνευμα.

α Αἱ ἀσθενεῖαι ἐξακολουθοῦσιν αὐξάνουσαι. Ὁ Λα-
κόσος κατέκειτο δύο ἡμέρας πυρέσσων. Ἐλπίζω ὅμως
ὅτι εἶναι εἰς ἀνάρρωσιν τώρα. Δὲν εἶναι τὸ κλίμα
κακόν, ἀλλ' αἱ ἀσθενεῖαι προσέρχονται ἀπὸ τὴν ὑπερ-
βολὴν τοῦ κόπου, τὴν κακὴν τροφὴν, τὴν κακὴν διαί-
ταν τῶν στρατοπέδων. Ἀρχίζομεν νὰ σκεπτόμεθα
ἂν δὲν πρέπη νὰ προχωρήσωμεν ἀκόμη περισσότερον
πρὸς τὰ μεσόγεια, καὶ νὰ πλησιάζωμεν πρὸς τὰ ὄρη,
ὅπου λέγεται ὅτι ὁ χρυσὸς εἶναι πολὺ πλέον ἀφθονός.
Χθὲς πολυάνθρωπος συνοδεῖν ἀνεχώρησε διὰ τὸν
ποταμὸν τῶν Καστόρων, ἄλλον ὁμοῦρου τοῦ Σακρα-
μέντου, κείμενον ὡς 50 μίλια καὶ εὐθὺ πρὸς βορρᾶν
ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εὐρισκόμεθα.

β Δευτέρα, 21 ἰουλίου. — Ἀπεφασίσσαμεν ν' ἀπέλ-
θομεν πρὸς τὸν ποταμὸν τῶν Καστόρων· καθ' ὅλην
τὴν προλαβοῦσαν ἐβδομάδα ἡργάσθημεν ὑπερβολικῶς,
καὶ πολὺ ὑπερέβημεν ἀπὸ τὸν καύσωνα. Οὐδεὶς ἐξ
ἡμῶν εἶναι ἐντελῶς ὑγιής, ὅλοι ἔχουσιν συμπτώματα
πυρετοῦ, πόνον εἰς τὰ μέσα ἢ κεφαλόπονον· καὶ
ὅμως εἴμεθα εἰς καλλήτεραν κατάστασιν ἀπὸ τοὺς
πλείστους τῶν χρυσαυρῶν. Εἰς τὸ Οὐδέερς-Κρήκ
συνέρρουσαν μέχρι τοῦδε ὅχι ὀλιγώτεροι ἄνθρωποι
τῶν ὅσους εἴχομεν ἀφήσει εἰς τὰ ὄρυγματα τῶν Μορ-
μόνων, καὶ μεγάλους θησαυροὺς συνελεῖχα τινεὶς τῶν
εὐδαίμονεστέρων εἰς τὰ βέμματα τῶν ὀρέων. Ὅλη
ἡ κοιλὰς εἶναι κατακαλυμμένη μὲ σκηνάς, ἡ φυλ-
λοπλέκτους καλύβας, καὶ δὲν ὑπάρχει πηγὴ ἢ λάκκος

ὕδατος ὅπου δὲν παρακάθηνται χρυσωρύχοι σκάπτοντες, κοσκινίζοντες, πλύνοντες.

α Ἐν ᾧ ἀνεπαυόμεθα χθὲς ὑπὸ τὴν σκηνὴν ἡμῶν, μᾶς ἐπισκέφθη γέρον κληγὸς, ὀνόματι Ζῶς (Ιωανᾶν) Οὐίτ, ὅστις εἶχε γνωρίσει τὸν Βραδλέην καὶ τὸν Δὸν Λουδοβίκον εἰς τὰς παραθαλάσσιους χώρας. Τὸν προσεκαλέσαμεν νὰ προγευθῇ μεθ' ἡμῶν. Ὁ Ζῶς Οὐίτ ἦλθεν εἰς τὰ μέρη ταῦτα μετ' ὁ λοχαγὸν σοῦτερ, καὶ μᾶς ἐπῆναι πολὺ τὸν χαρακτηρεῖ καὶ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ, καὶ διηγῆται τὸ ἱστορικὸν τῆς πρώτης αὐτοῦ ἀποκαταστάσεως ἐνταῦθα. Μετὰ μακρὸν πόλεμον καὶ πολλὰ καὶ ποικίλα συμβάντα οἱ Ἰνδοὶ φαίνονται παύσαντες ὀριστικῶς τὰς ἐχθροπραξίας. Ἐξ ἐναντίας μάλιστα πολλοὶ αὐτῶν ἐγκαταλείβαντες τὸν ἀρχαῖον φερέοικον βίωντων, ἦλθον καὶ κατέκησαν ὑπὸ τοῦ φρουρίου τὴν προστασίαν, οἱ μὲν θηρεύοντες διὰ τὰ ὄρη ἀ πρὸς ὄρη, οἱ δὲ γεωργοῦντες, οἱ δὲ κεραιμεύοντες κτλ., καὶ λαμβάνοντες παρὰ τοῦ λοχαγοῦ ζωτροφίας καὶ οἰνοπνευμα. Ὁ κληγὸς μᾶς ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ λοχαγὸς κόπτει νόμισμα κασσιτέρεινον, ἀγώγιμον μεταξὺ τῶν φυλῶν τῶν Ἰνδῶν, καὶ ἀνταλλασσόμενον ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸ φερόριον ἀντὶ τῶν εἰς αὐτοὺς ἀναγκαίων ἐμπορευμάτων.

α Ἀφ' οὗ δὲ ἤκουσαμεν ὅσα παράδοξα διηγείτο ὁ κληγὸς, ὁ Βραδλέης ὀμίλησε περὶ τῶν μερῶν τῶν κατὰ τὸν ποταμὸν τῶν Καστόρων. Ὁ δὲ κληγὸς εἶπεν ὅτι τὰ γνωρίζει, καὶ ὅτι καθ' ἃ ἤκουσεν ὁ χρυσὸς ἦτον ἐκεῖ ἀφρονότατος. Τὸν ἠρωτήσαμεν ἂν ἤθελε νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ ἐκεῖ, καὶ μετὰ τινος δυσκολίας ἐδέχθη. Ζητήσας εἰς ἀντιμισθίαν 65 τάλληρα, ὅπερ θέλει φανεῖ μετρωτάτα ἀπαιτήτης εἰς ὃν τινα ἀναλογισθῇ τὰς ὑπερβολικὰς τιμὰς ὅλων τῶν πραγμάτων ἐνταῦθα. Ἀλλ' ὁ γέρον κληγὸς μᾶς ὁμολόγησεν ὅτι εἶναι ἀσθενὴς, καὶ ὅτι ἀπηγόρευσε ἐμβατεύειν εἰς τὰ ὕδατα διὰ νὰ ἐξορύττῃ χρυσόν· ὅτι δὲ ἀντὶ τῆς ἐπιπόνου ἐργασίας ταύτης προτιμᾷ πολὺ τινῶν ἡμερῶν ἐκδρομὴν εἰς τὴν ἐρημον. Μετὰ μακρὰν συζήτησιν ἀπεφασίσσαμεν ὅτι ὁ ἀναχωρήσωμεν μεθ' αὐτοῦ (τὴν τετράδην).

α Τρίτη, 25 ἰουλίου. — Μετεχειρίσθημεν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς προπαρασκευὰς τῆς ὁδοπορίας· αἱ ζωτροφίαι μας, πλὴν τοῦ ἄλε ρου, ἐξηντλήθησαν σχεδὸν ὅλαι. Εἰμεθα λοιπὸν ἠναγκασμένοι νὰ τὰς ἀνανεώσωμεν· ἀλλ' αἱ ζητούμεναι δι' αὐτὰς τιμαὶ εἰς τὰς σκηνὰς ἦσαν ὑπερβολικαί· διὰ τοῦτο ἠγοράσαμεν μόνον ἄλειμμα, καπνιστὸν βότον κρέας καὶ κρεὶν, τὴν θεραπείαν τῶν λοιπῶν ἀναγκῶν μας ἀνατιθέμενοι εἰς τὰ πυροβόλα μας, διότι μηχανώμεθα ὅτι ὑπάρχει κληγὸν ἀφρονότατον εἰς τὴν κοιλάδα τῶν Καστόρων. Κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ Ζῶς Οὐίτ, ἕκαστος ἡμῶν θέλει λάβει μεθ' ἑαυτοῦ, ἐκτὸς ὅσων δύνανται νὰ φέρωσι τὰ φορητὰ, καὶ 15 ἡμερῶν ζωτροφίας. Ἀλλὰς τόσας θέλουσι φέρει οἱ ἵπποι.

α Ἀπόψε τρεῖς ἄνθρωποι μαθόντες τὸ σχέδιόν μας ἦλθον καὶ μᾶς παρεκάλουν νὰ τοὺς δεχθῶμεν εἰς τὴν συνοδείαν μας. Ὁ εἰς αὐτῶν ὀνομάζεται Ἐδουάρδος Στόρς, καὶ εἶναι Ἀμερικανὸς, νομικὸς, χρηματίσας εἰρηνοδίκης τῆς Μοντερέης ἐπὶ τῆς Ἰσπανικῆς κυβερνήσεως. Οἱ δὲ ἄλλοι δύο εἰσὶν ὁ Ἰωάννης Δωλιγγ, ὑποπλοίαρχος, καὶ ὁ Σαμουὴλ Βρασὼ, λεπτουρ-

γὸς κητοθηρευτικοῦ πλοίου, ὃ ἐγκατέλειπον πρὸ τινῶν ἡμερῶν εἰς τὸν λιμένα τοῦ ἀγίου Φραγκίσκου. Ὁ δικηγόρος φαίνεται ἐξυπνος, καὶ γνωρίζει τὰς διαλέκτους τῶν Ἰνδικῶν φυλῶν. Ὁ ἀξιωματικὸς μᾶς ἐφάνη ἄνθρωπος συνετὸς, ὃ δὲ λεπτουργὸς πολὺ τιμὸς προσθήκη εἰς τὴν συνοδείαν μας, ὅταν μέλλωμεν νὰ βυθισθῶμεν εἰς τὴν ἐρημον. Ἐδέχθημεν ἐπομένως μετὰ προθυμίας τὴν πρότασίν των. Καὶ οἱ οἱ τρεῖς ἔχουσιν ἵππους· οἱ δύο κητοθηρεῖ ὅμως εἶναι, ὡς συνήθως οἱ ναυτικοί, ἵππεις παράβολοι.

α Τετάρτη, 26 ἰουλίου. — Ἀνεχωρήσαμεν πρὸ τῆς ἀνατολῆς, ἐγευματίσαμεν δὲ τὴν μεσημβρίαν ἀρίστα μετ' ὤμων λαγῶν, προΐοντος τῆς θηρας μας. Καθ' ὁδὸν ἴδωμεν καὶ πολλὰ ἔργη ἐλάφων καὶ δορκάδων, ὅπερ εἶναι καλὸς οἰωνὸς διὰ τὸ μαγευεῖόν μας. Ἄλλως δὲ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἀδιαιδέως ἀναβαίνομεν καὶ καταβαίνομεν δι' ὀλεθρίων ὁδῶν. Ἀπόψε εἶναι ψυχρὰ καὶ ἤψαμεν μεγάλην πυρὰν κλάδων πευκίνων.

α Παρασκευή, 28 ἰουλίου. — Χθὲς τὸ πρωὶ ὁ οὐρανὸς ἦτον καθαρὸς καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα ψυχρά. Πρὸ μεσημβρίας ὑπερέβημεν τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ τῶν Ἀμερικανῶν, ὅστις ἐδῶ μόλις ἔχει τὰς διαστάσεις μικροῦ ρυακίου. Ἡ θέσις γίνεται πάντοτε ὀρεινότερα καὶ δυσκολότερα, καὶ ἡ ὁδοπορία μᾶς ἐφάνη λίαν ἐπιπόνος. Διενυκτερεύσαμεν ἐν μέσῳ τῶν βράχων, καὶ τὸ δεῖπνόν μας ἦτον λιτώτατον, πλακούντες ἀλεύρου, καὶ τέμαχοι λίπους ψητοί. Τὴν νύκτα ὁ Δὸν Λουδοβίκος κατελήφθη ὑπὸ πυρετοῦ, ἀλλ' ἔλαβε κινίνον, καὶ φαίνεται ἀναλαμβάνων.

α Σήμερον οἱ ἵπποι μας ἐτοιμάσθησαν ταχέως, καὶ ἀνεχωρήσαμεν μόλις διέλαμπεν ἡ αὐγή. Ἦτον ψυχρὸς, ἀλλ' ὁ οὐρανὸς ἦτον θαυμασίως καθαρός. Ὅταν ὅμως ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, τότε ἐθερμάνθη ἡ ἀτμοσφαῖρα. Ἡ ὁδὸς εἶναι λίαν ἐπιπόνος, παρακολουθοῦσα βυθίαις χαράδρας καὶ ἐπικίνδυνα βράθια. Πολλὰκις ἠναγκαζόμεθα ν' ἀναρρίχώμεθα εἰς βράχους οἵτινες ἐπλήγωνον τοὺς πόδας τῶν ἵππων καὶ ἀνεβάλλον τὴν πρόδον ἡμῶν. Τὰ δάση δι' ὧν διήλθομεν σύγκεινται ὅλα ἀπὸ πίτυας ἐχούσας τὰ φύλλα βελονοειδῆ, γιγαντικίους δὲ τοὺς καρπούς. Ἀπηντήσαμεν καὶ τινα ἄλλα δρυὶν μικροτέρων ἀπὸ τὰς φερόμενας εἰς τὸ πεδῖον. Περὶ τὴν μεσημβρίαν ὑπερέβημεν τὴν πηγὴν τοῦ *‘Rio de las Plumas’* καὶ μετὰ κοπιώδη ἡ μᾶλλον ἐναγώνιον πορείαν ὑπερέβημεν τὸν τελευταῖον τῶν βράχων ἀγένη, ὅστις μᾶς ἐχώριζεν ἀπὸ τὴν κοιλάδα τῶν Καστόρων. Ἐδῶ δὲ ὁ ἥλιος ὅταν κατεβαίνομεν τὸ ὄρος πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ὅστις εἶναι μικρὸς, καὶ ῥέει πρὸς δυσμὰς ἐπὶ κοίτης ἄμμου στυλινῆς. Κατελύσαμεν δὲ πλησίον αὐτοῦ, ὥστε ἠκούομεν τὸν φρεσβόν τοῦ ὕδατος, καὶ εἰμεθα λίαν εὐχαριστημένοι ὅτι ἐτελειώσαμεν τέλος τὴν τόσον ἐπιπόνον ὁδοπορίαν ταύτην.

α Κυριακή, 30 ἰουλίου. — Χθὲς τὸ πρωὶ εἰμείναμεν εἰς τὰς σκηνὰς μας ὀλίγον περισσώτερον ἀπὸ τὸ συνήθες διὰ ν' ἀναπαυθῶμεν. Ἐξετάζοντες τὸν τόπον περὶ τῆς ἡμῶν, τὸν εὗρομεν ἐντελὲς ἐρημον. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι αἱ πρῶται μας ἐρευναι ἀπέβλεπον τὸν χρυσόν. Διακρίβεντες ἐξετάσαμεν τὸν ροῦν τοῦ ποταμοῦ καὶ

τῶν ὀρεινῶν χειμᾶρων οἵτινες τὸν χειμῶνα τῷ φέρουσι τὸν φόρον τῶν ὑδάτων των.

α Ἀλλὰ πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν καὶ λύπην μας ἐπεστρέψαμεν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον εἰς τὰς σκηνάς μας ἀναγγέλλοντες ὅτι οὐδὲν εὗρομεν. Κατὰ τὰς συμβουλὰς τοῦ γέροντος κυνηγοῦ, ἐπέμψαμεν ἀπόσπασμα εἰς τὴν πηγὴν τοῦ ποταμοῦ, διὰ νὰ ἐξετάσῃ καὶ αὐτήν. Κατ' ἀρχάς τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο ἐπροχώρησε δέκα ἢ δώδεκα μίλια χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἔχον χρυσοῦ· ἀλλὰ τέλος ἐφθασεν εὐτυχῶς εἰς μέρος ὅπου ἀμέσως ἀνεγνώρισε τὴν παρουσίαν ἀθρονωτάτου χρυτοῦ καὶ εἰς τὴν ἄμμον καὶ εἰς τὰς χασιμάδας τοῦ ὄρους. Ἐκεῖ λοιπὸν μετεκομίσκαμεν σήμερον τὰς σκηνάς μας· καὶ ἐπειδὴ εἰς τὴν θέσιν ταύτην οὐδεμίαν δυνάμεθα νὰ περιμένωμεν ἐπικουρίαν ἀπὸ τοὺς λευκοὺς, καὶ εἰμεθα πεπεισμένοι ὅτι ἐπὶ τινι καιρὸν τοῦλάχιστον εἰμεθα ἐγκαταλειμμένοι εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς, πρὸ παντὸς ἄλλου ἐσκέφθημεν πῶς νὰ αὐξήσωμεν τὰς ζωτροφίας μας καὶ νὰ φροντίσωμεν περὶ τῆς ἀσφαλείας μας. Ὁ Βραδλέης, ὁ Ζῶε Οὐίτ καὶ ὁ ἰωσήφ θέλουσιν εἶσθαι οἱ κυνηγοί μας· ὁ δὲ Μαλκὼλμ, ὁ Λακόσος καὶ ὁ Μακρραῖλ θέλουσιν ἀρχίσει αὐρίον τὴν κατασκευὴν δύο σκαφῶν, βοηθοῦμενοι ἐνίοτε καὶ ἀπὸ τὸν λεπτουργόν, ὅστις ὅμως κυρίως θέλει διευθίνει τὴν οἰκοδομὴν μεγάλης ζυλίνης καλύβης πρὸς κατασκήνωσιν ὅλων ἡμῶν, καὶ ἥτις θέλει περιδολῆθῃ καὶ μὲ χαρακώματα ὀξέα πρὸς τὰ ἄνω, ὅπως προφυλάττωμεν ὀπίσω αὐτῶν τοὺς ἵππους μας, χωρὶς νὰ φοβώμεθα τὰς νυκτερινὰς ἐπιδρομὰς τῶν Ἰνδῶν. Ἵπολογίζομεν ὅτι ἡ οἰκοδομὴ αὕτη μετὰ τῶν παραρτημάτων αὐτῆς θέλει μᾶς ἀπασχολήσῃ μίαν ἡμέραν, καὶ ἴσως περισσότερον. Οἱ κυνηγοί μας ἐπέτυχον σήμερον, καὶ ἐπέστρεψαν μὲ δύο δορκάδας, καὶ ὁ γέρον γυνηγὸς συνέλαβε μὲ τὰ δίκτυα δώδεκα ὀρύγια, ὥστε εἰχομεν πολυτελέστατον γεῦμα.

α Κυριακὴ, 6 αὐγούστου. — Κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας, ἠθάνθη ἐμυτὸν ἠθικῶς καταβεβλημένον· διότι ἀκουσίως ἐμνήσθην τῆς πατρίδος μου, καὶ μ' ἐκυρίευσεν θυμὸς ἀνέκφραστος. Οἱ σύντροφοί μου τὸ παρετήρησαν, καὶ ἀπόψε ὅταν ὅλοι ἐκοιμήθησαν πλὴν ἐμοῦ, καὶ λαθῶν τὸ χαρτοφυλάκιόν μου ἀπὸ τὸ στρωματόδεσμον, ἐκάθηθα νὰ γράψω εἰς τὴν λάμπην τῆς πυρᾶς ἡμῶν,

— α Δὲν ἔμπορεῖς νὰ κοιμηθῇς; μοι εἶπεν ὁ Λόν Λουδοβίκος.

— «Ὀχι, φίλε, ἀπεκρίθην· ἐνθυμούμαι τὴν Ἀγγλίαν, τὸν ἀδελφόν μου, τοὺς φίλους μου.

— α Ἴσως καὶ κἄμμιν φίλην μικράν.

— α Δὲν εἶναι ἀδύνατον, εἶπα, καὶ τεθυμωμένος μειδιάσας, ἤρχισα νὰ γράψω.

α Εἰμεθα ἤδη ὅλως διόλου ἐγκατεστημένοι εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ τῶν Κατ-όρων, καὶ ἔχον ἀνθρώπινον ἀκόμη δὲν εἶδομεν. Αἱ σκάφαι μας ἐτελείωσαν τὴν δευτέραν, καὶ ἡ καλύβη τὸ σάββατον μετὰ τὴν μεσημβρίαν. Εἰς αὐτὴν προσέθημεν καὶ εἶδος σταύλου, χρησιμεύοντος εἰς μαγειρεῖον. Τὰ χαρακώματα ἡμῶν, ὅσον ἀκατέργαστα καὶ ἂν εἶναι, ἀρκοῦσιν ὅμως ὅπως προστατεύωσι τοὺς ἵππους μας κατὰ τῶν ἐγγχωρίων κλεπτῶν. Ἄμα δ' ἐτελείωσαν αἱ

οἰκοδομαί, ἤρχισαμεν τὴν ζήτησιν τοῦ χρυσοῦ, καὶ ἐπετύχαμεν ἄριστα.

α 8 αὐγούστου — Ἐμισθώσαμεν τὸν φίλον μας, τὸν γέροντα κυνηγὸν πρὸς 15 τάλληρα τὴν ἡμέραν, καὶ δύο μερίδας οἰνοπνεύματος τὴν ἡμέραν. Θέλει θηρεύει ὑπὲρ ἡμῶν, τὸ δὲ προῖόν τῆς ἐργασίας ἡμῶν δὲν θέλει συμμερίζεσθαι. Πρέπει πολλὴν νὰ αἰσθάνηται πρὸς τὸ ἀργύριον περιφρόνησιν ὥστε νὰ ἐργασθῇ μὲ τόσα ὀλίγα. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ὁ ἐγκαταβιώσας εἰς τὴν ἔρημον, ὁ μόνος ἔχων ἀνάγκας ὅσας δύναται νὰ θεραπεύσῃ διὰ τοῦ πυροβόλου του, αὐτὸς δύναται ἀνυποκρίτως νὰ περιφρονῇ τὴν πηγὴν ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων δυστυχημάτων. Ἄν πινῇ, μίαν σφαίραν σφενδονίζει κατ' ἐνὸς βονάσσου ἢ κατὰ μιάς

Θέρε Βονάσσων.

ἀλκῆς, καὶ ἔχει ζωτροφίας πολλῶν ἡμερῶν. Ἄν διψῇ, τὸ ὕδωρ τῶν διαυγῶν τούτων πηγῶν τὸν εὐχαριστεῖ πληρέστατα. Τὸ δῆρμα τῆς ἀκτου, τοῦ βουδάλου, τῆς δορκάδος, τῷ χορηγεῖ ἐνδύματα διὰ νὰ καλύψῃ τὴν γυμνότητά του, διὰ νὰ προφυλάττῃται ἀπὸ τὸ νυκτερινὸν ψύχος, καὶ ἀν' ἐνὸς δέματος δερμάτων τοῦ κάστορος προμηθεύεται ὅσων πυρίτιν καὶ ἄλλα ἐφόδια δύναται νὰ δαπανήσῃ δι' ὅλου τοῦ ἔτους. Τί χρειάζεται τὸν χρυσόν; διατὶ νὰ τὸν ἔχῃ περὶ πολλοῦ;

α Χθὲς ἐν ᾧ ἐγευματίζομεν ἦλθον πρὸς ἡμᾶς τινὲς Ἰνδοὶ ἐκ τῆς λίμνης Τρουκίας. Ἡ διαθέσις των δὲν ἦτον ἐχθρική, δι' ἃ καὶ τοὺς ἐδέχθημεν φιλοφρόνως,

καὶ τοῖς ἐδώκαμεν πεπλωμένα. Τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας ἔμεινον μεθ' ἡμῶν καὶ ἐσκήνωσαν πλησίον τοῦ μικροῦ φρουρίου ἡμῶν. Διὰ νυκτὸς καὶ σήμερον τὸ πρῶτ' ἀπῆλθον ἀλλήλοδιαδόχως, χωρὶς νὰ μᾶς βλάψωσι κατ' οὐδέν. Πέντε μόνον ἔμεινον, προτεινάντες νὰ τοὺς δεχθῶμεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μας. Ἀλλ' ἐξ αἰτίας τῆς πτωχείας τῶν ἀποθηκῶν μας, ἀπορρίψαμεν τὴν πρότασίν των.

α 13 αὐγούστου. — Οἱ κυνηγοί μας ἐπέτυχον καλίστα τὰς ἡμέρας ταύτας. ἔχουμεν ἄφθονον προμήθειαν κρέατος ἀλκιῆς, καὶ θέλομεν τὸ ξηρᾶναι κατὰ τὴν μέθοδον τῶν Ἰνδῶν. Οἱ Ἰνδοὶ οὔτινες μᾶς ἐπεσκέφθησαν, ἀφ' οὗ ἔμεινον δύο ἡμέρας μεθ' ἡμῶν, καθ' ὅς τοὺς ἐδίδαξαμεν νὰ μείνωσιν ἐξω τῶν θυρῶν ἡμῶν, ἀνεχώρησαν τὴν παρασκευὴν τὸ πρῶτ', ἡ μᾶλλον τὴν πέμπτην διὰ νυκτὸς, χωρὶς νὰ τοὺς ἰδῶσιν οἱ σκοποὶ ἡμῶν. Δὲν μᾶς ἔκλεψαν δὲ τίποτε, ἐκτὸς δύο πεπλωμάτων, τὰ ὅποια τοῖς ἐδόσκαμεν δάνεια, καὶ ἐλθαμένησαν νὰ μᾶς ἀποδώσωσι.

α Κυριακὴ, 20 αὐγούστου. — Ἡ προλαβοῦσα ἐβδόμας ἦτον πλήρης συμβάντων. Τὴν παρασκευὴν, ἐν ᾗ πολλοὶ ἐξ ἡμῶν περιεφέροντο περὶ τὴν καλύβην, ἐρευνῶντες τὰς πολυπληθεῖς χαράδρας, αἵτινες μᾶς χωρίζουσιν ἀπὸ τοῦ ὄρους Σιέρραν Νεβέδα, εὑρομεν εἰς κρήνισμα βράχου τμήματ' αὐτοῦ χρυσοῦ μεγαλῆτερα ἀφ' ὅσα εἶχουμεν εὑρεῖ ποτέ. Οὕτω παρακινήσαντες νὰ ἐρευνήσωμεν τὰ περὶ χώρα, ἀνεγνωρίσαμεν ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ πολὺ περισσότερος χρυσὸς παρὰ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐκοδομήσαμεν τὴν κατοικίαν μας· καὶ προσέτι ἀνεγνωρίσαμεν ἀμέσως ὅτι ἡ συλλογὴ τοῦ χρυσοῦ εἶναι ἐνταῦθα ἀσυγκρίτως εὐκολωτέρα, διότι ἡ τόσον ἐπίπονος ἐργασία τῆς πλύσεως εἶναι ἐντελὲς περιττή, τοῦ χρυσοῦ εὐρισκομένου εἰς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μεγάλ' αὐτὸ τμήματα. Ἀπεφασίσαμεν λοιπὸν νὰ μεταφέρωμεν ἐκεῖ τὴν ἐπαύριον ὅλα τὰ ἐργαλεῖά μας.

Ὁ Δώλιγγ καὶ ὁ Μαλκόλμ.

Τὸ μόνον δὲ δυσάρεστον ἦτον ὅτι ἡ θέσις αὐτῇ ἀπέχετο σχεδὸν ἡμισυ μίλλιον ἀπὸ τὴν κατοικίαν μας.

α Χθὲς λοιπὸν μετὰ τὸ πρόγευμα, ἀφ' οὗ ὁ Βραδῆς, ὁ Λακόσος, ὁ Μακραιλ καὶ ὁ κυνηγὸς ἀνεχώρησαν διὰ τὸ κυνήγιον, διότι αἱ ζωοτροφίαι μας ἐπλησιάζον εἰς τὸ τέλος των, ὁ ἰωστὴς καὶ ὁ δικηγόρος ἔμεινον εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ στρατοπέδου, καὶ ἡμεῖς ἀνεχωρήσαμεν μετὰ τὰ ἐργαλεῖα· μετ' ὀλίγων δὲ ὥρων ἐργασίαν κατωρθώσαμεν νὰ συλλέξωμεν περισσότερον χρυσὸν ἀφ' ὅσον ἄλλοτε μᾶς παρείχετο δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν κόπος. Ἐμέλλομεν δὲ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ φρούριον διὰ τὸ γεῦμα, ὅταν ὁ Δώλιγγ καὶ ὁ Μαλκόλμ, εὐρισκόμενοι κατὰ τὸ ἀνωτάτον μέρος τῆς χαράδρας, ἤκουσαν ταραχὴν πλησίον των, καὶ ἀνοίξαντες διὰ τῶν χειρῶν των τοὺς θάμνους, εἶδον Ἰνδὸν, ὅστις ἤρχετο πρὸς αὐτοὺς ἔρπων· ἅμα δὲ εἶδεν ὅτι ἐννοήθη, ἀμέσως ἐτόξευσε βέλος κατὰ τοῦ Μαλκόλμ, ὅπερ ὅμως μόνον εἰς τὸ ὠτίον τὸν ἐπλήγωσεν ἐλαφρῶς. Ἀμέσως ὁ ἄγριος, ἐκπέμπων φωνὴν τρομερὰν, ἤρχισε νὰ τρέγῃ προσπαθῶν νὰ λάβῃ καὶ δευτερον βέλος ἀπὸ τὴν φαρέτρᾳ του. Ἀλλ' ὁ ποὺς τοῦ ἐσφάλη καὶ ἔπεσε, καὶ πρὶν ἢ φθάς ἐγερθῆ, ὁ Δώλιγγ τὸν ἐκτύπησε μετὰ τὸ πτυάριον εἰς τὴν κεφαλὴν. καὶ τὸν ἐθανάτωσε.

β Συγχρόνως ἠκούσαμεν πρὸς τὸ στρατόπεδον κρότον πυροβόλου, ὅστις, μετὰ τῆς ἀγρίας φωνῆς τοῦ Ἰνδοῦ μᾶς ἐτάραξεν οὐκ ὀλίγον. Ἐπομένως ἕκαστος ἔρπασε τὸ πυροβόλον του· ἀλλ' ὁ Δώλιγγ δραμὸν πρὸς ἡμᾶς μᾶς διηγήθη τὸ συμβάν. ἅμα δ' ἐπανήλθεν ἡ ἡρεμία, ἀνέβη ἐγὼ εἰς τὸ ὑψωμα διὰ νὰ παρατηρήσω. Αἶφνης εἶδα στίβος Ἰνδῶν ἐρίππων, ὁρμῶντων καθ' ἡμῶν ἀπὸ ρυτῆρος, καὶ ἀμέσως ἔσπευσα πρὸς τοὺς συντρόφους μου, καὶ ὅλοι καταλάβομεν θέσιν ὀπίσω μικροῦ ὑψώματος, μετὰξὺ τῶν ὑψηλῶν θάμνων, οὔτινες περιεῖχον κίνδυνον καὶ αὐτοί, διότι ὑπ' αὐτοὺς ἔρπουσι πολλάκις ὄφεις φαρμακεροί, καὶ εἰμὲθα ἐτοιμοὶ ν' ἀντιπαραταχθῶμεν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ νὰ πολεμήσωμεν.

α Φοβερὰ στιγμή συγκινήσεως ἦτον ἐκείνη, καθ' ἣν ἠκούομεν τὸ κάλπασμα τῶν ἵππων, χωρὶς νὰ τοὺς βλέπωμεν ἐφορμῶντας. Ὁμολογῶ ὅτι ἔτρεμον ὅλος, οὐχὶ δὲ μόνον ἀπὸ φόβον, ἀν καὶ ἐπίστευον ὅτι οἱ ἄγριοι ἐχθροὶ ἡμῶν ἐμελλον νὰ μᾶς φονεύσωσι καὶ νὰ μᾶς ἐκδάρωσιν. Ἀλλὰ τὸ αἶφνῆδιον τοῦ κινδύνου μὲ ἐτάραξε πρὸ πάντων, καὶ ἐπροξένησεν εἰς τὴν καρδίαν μου παλμούς σφοδροτάτους. Ἀλλ' ἐν ᾧ καθηπτόμην ἐμαυτοῦ διὰ τὴν δειλίαν μου, ἀντήχησαν εἰς τοὺς ἀέρας ἀλαλαγμοὶ τρομεροί, καὶ ἴδομεν τεσσαράκοντα ἢ πενήτηκοντα πολεμιστὰς Ἰνδοὺς ἐρχομένους. Τότε ἐτάθησαν ὅλα μου τὰ νεῦρα ὡς ηλεκτρίζομενα, καὶ ἅμα ἔπεσε βελὼν χάλαζα καθ' ἡμῶν, ἀπεκρίθη πρῶτος εἰς αὐτὴν, κατακρημνίσας ἀπὸ τοῦ ἵππου διὰ τοῦ πυροβόλου μου ἕνα τῶν πρῶτων ἐπιδραμόντων Ἰνδῶν. Ἀμέσως ἐγέμισα τὸ ὅπλον μου πάλιν, καὶ ἐν τούτοις τῶν συντρόφων μου τὰ πυροβόλα ἐκ νέου ἔρρεον τὸ θάνατον μετὰξὺ τῶν ἐχθρῶν. ἔχουμεν παραταχθῆ ὀπίσω πυκνῶν ἰστέων αἵτινες πολλάκις ἐδέχοντο ἢ ἀπέτρεπον τῶν Ἰνδῶν τὰ βέλη. Ὅταν δὲ καὶ ἐκ νέου ἐπυροβόλησαμεν, καὶ ὁ καπνὸς διεσκεδάσθη, εἶδα ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἶχον πέσει, καὶ

Οἱ χρυσωρύχοι περιμένοντες τοὺς Ἰνδοὺς.

οἱ σύντροφοί των ἀπεκόμιζον τοὺς πληγωθέντας διὰ νὰ ἀναχωρήσωσι. Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ἐσχό-
πευον μὲ τὸ πυροβόλον μου ἓνα γέροντα ὅστις εἶχε
καταβῆ τοῦ ἵππου του, καὶ εἶχον ἤδη τὸν δάκτυλον
εἰς τὸ σκανδάλιον, ὅταν τὸν εἶδα προχωρήσαντα
μετ' ἐξαισίου ἀταραξίας, λαβόντα εἰς τὰς χεῖράς
του ἓνα τῶν συντρόφων του τετραυματισμένον κατὰ
τὸ σκέλος, ἀναβιάσαντα αὐτὸν εἰς τὸν ἵππον, ἀνα-
βάντα καὶ αὐτὸν κατόπιν, καὶ τραπέντα μὲ μεγάλην
ταχύτητα εἰς φυγὴν. Εἰ καὶ ἐντελῶς πεπεισμένος
ἔτι, ἂν ἐνικόμωμαι, οἱ ἄγγριοι ἐκείνοι θὰ μὰς ἐρόνευσον
ὅλους μέχρι τοῦ ἐσχάτου, ἐλυπήθην ὅμως νὰ κατα-
πυροβολήσω τὸν γέροντα ἀρχηγόν, καὶ τὸν ἄφησα
νὰ λάβῃ τὸν τραυματιὰν του, τὸν φίλον του, τὸν
υἱὸν τοῦ ἑωσ.

« Μετ' ὀλίγα λεπτά ἔμεινε κενὸν τὸ πεδίου τῆς
μάχης, καὶ ὡς μάρτυρες αὐτῆς ἔμεινον τρεῖς ἀπο-
θνήσκοντες Ἰνδοί, ἐν ἡ δύο τόξα, καὶ πτερὰ καὶ ῥο-
παλα διασπαρμένα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Τότε ἀνέβημεν
ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον εἰς τὸ μικρὸν ὕψωμα ὅθεν εἶχον
ἰδεῖ τὸν ἐχθρόν. Εκείθεν δὲν ἰδόντες ὅτι ἔφρουγον
πρὸς διεύθυνσιν ἐναντίαν τοῦ στρατοπέδου ἡμῶν,
ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς αὐτὸ, πιθανόν
φρονούντες ὅτι θέλομεν εὐρεῖ τοῦ Στόρη καὶ τοῦ
Ἰωσὴ τὰ πτώματα μόνον· χάρις τῷ Θεῷ ὅμως οὐδὲν
συνέβη ἀπαισίον, καὶ οἱ Ἰνδοὶ δὲν προσέβαλον τὸ
φρούριον. Ὁ πυροβολήσας ἦτον ὁ Στόρης διὰ νὰ μὰς
εἰδοποιήσῃ. Ὁ δὲ Ἰωσὴς ἐχώθη ἀνδρείως μέχρι τοῦ
λαίμου εἰς τὸν ποταμόν.

« Ἀφ' οὗ ἐπέδεσα τὴν ἐλαφρὴν πληγὴν τοῦ Δω-
λιγγ καὶ τὴν ἐτι ἐλαφροτέραν τοῦ Δὸν Λουδοβίκου,
οὗ εἶχεν ἐκδαρῆ ἡ χεὶρ ἀπὸ βέλους, ἤρχισαμεν ν' ἀνη-
συχώμεν σπουδαίως διὰ τοὺς φίλους μας, οἵτινες τὸ
πρῶτον εἶχον ἀναχωρήσει διὰ τὸ κυνήγιον, καὶ δὲν
εἶχον ἐπανέλθει ἀκόμη. Ὁλόκληρος ἡ ἡμέρα παρήλθε,
καὶ δὲν ἐφαίνοντο. Περὶ τὴν ἐσπέραν ἐπυροβολήσαμεν
διὰ νὰ τοὺς εἰδοποιήσωμεν περὶ τοῦ κινδύνου, καὶ

διὰ νὰ ἐννοήσωσι καὶ οἱ Ἰνδοὶ ὅτι δὲν εἴμεθα ἀπρο-
φύλακτοι. Ἀπεφασίσαμεν δὲ ὅτι δὲν θέλομεν κοιμηθῆ
μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τῶν συντρόφων μας, ὥστε νὰ
εἴμεθα ἔτοιμοι ν' ἀποκρούσωμεν πάντα κίνδυνον ὅστις
ἤθελεν ἀπειλεῖ ἢ αὐτοὺς ἢ ἡμᾶς, διότι ἐστοχαζό-
μεθα ὅτι οἱ Ἰνδοὶ πιθανῶς περιελόχουν περὶ τὸ φρού-
ριον ὅπως ἐπιπέσωσι κατ' αὐτοῦ αἰφνιδίως. Ἀλλ' ὅμως
αἱ δυνάμεις μας εἶχον ἐξαντληθῇ ἀπὸ τὸν κάματον
καὶ ἀπὸ τὴν ταρχὴν τῆς ἡμέρας, δι' ἣ καὶ ἀπεκοι-
μήθημεν ὅλοι ἀκουσίως καὶ ἀλληλοδιαδόχως περὶ
τὴν πυράν.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΝΗΣ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΝΕΩΤΑΤΟΝ.

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

(Συνέχεια. Ἰδὲ φυλλάδιον ΛΗ΄.)

ΙΙΙ΄.

ΑΓΑΘΟΥ ΑΝΔΡΟΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ.

Ὁ πνευματικὸς ἐμβόηκε θαρράλως, χωρὶς πολὺ νὰ
ἐκπλαγῇ διὰ τὴν θορυβώδη κίνησιν τὴν ὁποίαν ἡ
περὶ τῆς υγιείας τοῦ καρδιναλίου ἀνησυχία εἶχε προ-
ξενήσει εἰς τὴν οἰκίαν.

— Ἐλα, πανοσιώτατέ μου, εἶπεν ὁ Μαζαρίνος
ἀφοῦ ἔρριψε καὶ τελευταῖον βλέμμα ὀπίσω τῆς κλίνης
του, ἔλα νὰ μ' ἐλαφρώσῃς.

— Εἶναι χρέος μου, ἔξοχώτατε, ἀπεκρίθη ὁ πνευ-
ματικὸς.

— Κάθου πρῶτον ἀναπαντικά, διότι θὰ κάμω
γενικὴν ἐξομολόγησιν θὰ μοῦ δώσῃς δὲ εὐθὺς τὴν
πλήρη συγχώρησιν, καὶ τότε θὰ ἦμαι πλέον
ἡσυχος.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ πανοσιώτατος, δὲν εἶσαι
τόσον ἀσθενής, ὥστε ἡ γενικὴ ἐξομολόγησις νὰ ᾖ κατε-
πειγουσα... Καὶ τὸ ἔργον θὰ ᾖ πολὺ κοπι-
στικόν, πρόσεξε!

— Ὑποθέτεις ὅτι θὰ ᾖ διεξοδική, πανοσιώ-
τατέ μου;

— Πῶς νὰ πιστεύσω τὸ ἐναντίον, ὅταν ὁ ἐξομο-
λογούμενος ἐζῆσε ζωὴν τόσον ἐνεργητικὴν καὶ πολυ-
μέριμον καθὼς ἡ ἔξοχότης σου;

— Ἀ! ἀλήθεια... Ναι, ἡ διήγησις ἡμπορεῖ νὰ
ᾖ διεξοδική.

— Ἡ εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ εἶναι μεγάλη, εἶπε
μὲ τὴν μύτην ὁ πνευματικὸς.

— Ἰδοὺ, εἶπεν ὁ Μαζαρίνος, ἰδοὺ ὅτι ἀρχίζω νὰ
τρομάζω ὁ ἴδιος διότι ἄρξα νὰ γίνωνται τόσα πράγ-
ματα, τὰ ὅποια ἴσως ὁ Κύριος ἀπεδοκίμαζε.

— Δὲν εἶναι ἀλήθεια; εἶπεν ἀφελῶς ὁ πνευμα-
τικὸς ἀπομακρύνων ἀπὸ τὸν λύχνον τὸ πονηρὸν καὶ
ὀξὺ ὡς τυφλοποντικὸν πρόσωπόν του. Οἱ ἁμαρτω-